

онната страна, и, слѣдователно, трѣбва да се върне обратно на дружественни разноси.

Емиграционнитѣ агенти сж главно два рода: агенти на транспортнитѣ дружества и такива на работодателитѣ въ самитѣ имиграционни страни. Първитѣ се дѣлят на прѣми прѣдставители или главни, генерални прѣдставители, съ свои подпрѣдставители, агенти, подагенти и т.н. — мръжа отъ агенти отъ които най опаснитѣ сж най-дребнитѣ. Агентитѣ на работодателитѣ сж най-вече съотечественици на вербуванитѣ емигранти. На по-студенъ емигрантъ въ имиграционната страна му се внушава идеята, че ако съумѣе да придума или доведе дадено число емигранти на работа въ дадено заведение ще му се плати по толкова на човѣкъ. Пристѣпва се на работа било чрѣзъ писменни покани до съселени или съотечественици, въ които не се намиратъ думи да се изхвалятъ живота и печалбитѣ въ имиграционната страна, било съ личното запѣтване на тоя неофициаленъ агентъ, платенъ за пѣтни разноси отъ самия работодателъ или отъ неговъ администраторъ — boss който съ видимо благосъстояние на нищо и никакво човѣкъ прѣди да емигрира, тѣй прѣпечелилъ въ Америка, днесъ импонира на съотечественицитѣ си и ги увѣщава да емигриратъ, като имъ обѣщава готова работа, голѣми печалби и съпровождане. При сѣществующитѣ днесъ закони въ Америка и у насъ за емиграцията, всички тия сдѣлки, разбира се ставатъ тайно. Единъ „събуденъ“ младежь отъ Поповска околия, напр., съумалъ по тоя начинъ да закара въ Америка ститини души, като му се заплащало на всѣки емигрантъ по минимумъ 8 долара (по 42 лева). Че въпрѣки нашия законъ за емиграцията, злоупотрѣбленията съ изпращането емигранти не сж прѣстанали, се види отъ самото окръжно на М-ра на Вжтрѣшнитѣ Работи (Май 1910), до окръжнитѣ управители Русенски и Търновски, за свѣдения до останалитѣ, въ което